MARTIN ŠPATENKA

SKRYTÉ NÁRODY

BACKSTAGE
BOOKS

MARTIN ŠPATENKA

SKRYTÉ NÁRODY

Martin Špatenka
Skryté národy

© Martin Špatenka, 2019
© Toman Martin – Backstage Books, 2019

ISBN 978-80-88049-88-3 (formát PDF)

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

ALVEON
A OKOLÍ

V každém z nás dřímá představa, že na planetě nejsme zcela sami. Existuje nespočetné množství zajímavých důkazů, jak byl kdesi na Zemi spatřen zvláštní přírodní jev. Většina lidí si jako první vybaví UFO – velké létající talíře ovládané mimozemšťany. Ale vědci pro ně mají vždy vysvětlení. Sem tam nějaké vojenské cvičení nebo právě přírodní jev. Ale co když přírodní jev není jen přírodním jevem? Co když byly vyvolány úmyslně? V dnešní době již existuje technika, která je natolik pokročilá, že i nepatrné úniky neznámých energií začínají být monitorovány a hodnoceny jako prozkoumání hodné. Bohužel konzervativci si jich nevšímají a jevy stále řadí mezi ony přírodní zázraky.

Hrstka absolventů začala pátrat, odkud se vlastně pozoruhodná energie bere. Ale všechno začíná u mě doma…

Kapitola 1

Sedm hodin ráno a venku už pěknou dobu svítí slunce. Na randál z radiobudíku bych už běžně vstal, ale zákon schválnosti na sebe upozornil právě v den zkoušky. Vypadl proud a budík se přenastavil. Ne, že by se přenastavil čas, který určuje moment aktivace budíku, ale šly asi o hodinu později, a to pro mě mohl být velký problém. Nebýt toho dech beroucího slunce, asi bych se nevzbudil. Zvedl jsem se úplně propocený a se zrychleným tepem rychle zatáhl žaluzie. Mžouravým pohledem jsem propíchl budík a ciferník stále problikával. Došlo mi, proč radiobudík nespustil svou každodenní píseň a podíval jsem se rychle na hodinky, že jsem ani sám nevěřil, jakou rychlostí jsem hodinky ze stolu popadl.

Byl jsem jediný z trojice budoucích absolventů, který zatím nepodstoupil závěrečnou zkoušku. Když jsem zjistil, že nemusím panikařit, svižně jsem se zvedl z postele, oblékl si tričko a kraťasy a poté seběhl dolů do kuchyně. Tam už byla připravená snídaně i všichni členové rodiny. Matka, po které jsem měl jméno, mi připravila vydatnou snídani, míchaná vajíčka s chlebem namazaným máslem.

„Už jsem myslela, že pro tebe budu muset nahoru skočit a vzbudit tě," řekla jako vždy hlasem unaveným, ale plným optimismu.

Mám ještě dva sourozence: Tomáše a Petra. Petr, nejmladší dvouletý blonďáček, o ten vší rozruch neprojevoval sebemenší zájem. Dvanáctiletý Tomáš, také blonďák, který byl v pubertě, měl nekonečné množství otázek na všechno, co ho strašně zajímalo, ale mě ne. Všichni mě pozdravili a pokračovali ve snídani. Otec, jako každé ráno, byl už dávno v práci. Usadil jsem se u stolu, na místě, kde byl talíř ještě plný, a bylo vidět, že vajíčka jsou stále teplá. Bez zbytečných řečí jsem se pustil do snídaně.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Mamka se mě z ničeho nic zeptala: „Tak co, jak se cítíš před velkým finále?“

Polkl jsem poslední sousto, napil se mléka a odpověděl: „Jako každý jiný den. Jen další test, už aby byl hotový, ale musím přiznat, že si nedokážu představit, že bych to neudělal.“

„Zabalila jsem ti tady malou svačinu, kdybys potřeboval doplnit energii, a pití si kup,“ starostlivě odpověděla matka a položila k balíčku jídla nějaké peníze.

Po snídani jsem se ještě vrátil do svého pokoje a vzal to přes koupelnu, tam jsem strávil asi pět minut a šel jsem do pokoje hodit na sebe oblek. Musím přiznat, že jsem si ho bral jen proto, že jsem musel. V tom vedru venku to byla sebevražda. Když jsem se konečně nasoukal do toho obleku s bílou košilí a uvázal proužkovanou kravatu, vzal jsem si tašku přes jedno rameno, kde jsem měl skripta pro případ nouze, a vyrazil jsem. Když jsem vyšel z domu, oslepilo mě opět proklaté slunce.

Rozkoukal jsem se, vtom lehce zafoukal vítr, pohladil mou tvář a já si v duchu slíbil: „To musím dát za každou cenu!“

Ve stejnou chvíli mi přišla zpráva na mobil. Byla od kamarádky Lenky: „Hodně štěstí, všichni ti věříme, že to dáš, počkáme na tebe po zkouškách před školou, pá pusu pro štěstí.“

A jako by byli dohodnutí, hned nato přišla druhá, tentokrát od Jakuba. Byli to mí nejlepší přátelé. Já bych se pro ně rozkouskoval stejně jako oni pro mě. Také jsme spolu pracovali jako tým, což hodně pomohlo utvrdit naše kamarádství.

„Tak ti držím palce prde, už se těším, až to oslavíme. Zatím čau, uvidíme se, až to budeš mít za sebou!“

Co jiného jsem mohl čekat, zase by šel pařit. To je celý on, ale zase díky němu nehniju doma.

Bydlel jsem v Teplicích a do školy musel dojíždět až do Prahy, což bylo asi sto kilometrů daleko. Zkoušku jsem měl až odpoledne a na koleji v Praze se mi nechtělo zbytečně čekat, tak jsem se rozhodl, že si udělám vlakem výlet před zkouškou. Cestou na nádraží jsem si ale uvědomil, že jsem nějaký čas ztratil tím, jak dlouho jsem se probouzel, a přidal do kroku. Když jsem přišel na nádraží, šel jsem se ujistit, že vlak ještě nejel a zdali nemá nějaké zpoždění. Téměř na minutu přesně přijel meziměstský rychlík a cesta mohla začít.

Měl jsem to štěstí, že kupé bylo zcela prázdné. Sedl jsem si, zatáhl závěsy a vytáhl skripta, že si připomenu nějaké důležité věci, které by mi mohly dělat problém. V tu chvíli mě vyrušilo zaklepání na okno.

Úplně jsem zapomněl na průvodčí, otevřel a omluvně řekl: „Dobrý den, omlouvám se, úplně jsem zapomněl."

Ale ona s mojí omluvou nebyla moc spokojená: „Co si to dovolujete zatahovat, když nastoupíte, jak já mám potom vědět, jestli tu není někdo na černo!?"

Omluvil jsem se znovu a podal přitom průvodčí svoji jízdenku. Ona si tak nějak odfrkla, zkontrolovala jízdenku a už chtěla opět něco spustit, ale já jí do toho skočil s prosbou: „Můžu vás poprosit, jedu na zkoušku a rád bych se na to ještě podíval. Potřeboval bych na to klid, nebudu zamykat, ale rád bych tu zůstal sám, co nejdéle to půjde. Šlo by to prosím?"

„Ale když bude hodně cestujících…"

„Je jasné, že potom mám smůlu…" skočil jsem jí tentokráte už do řeči. Ona kývla a zavřela za sebou. Zatáhl jsem si a pokračoval v listování ve skriptech. Slunce bylo naštěstí na druhé straně vlaku, takže v kupé nebylo až tak velké horko a studený vánek proudil dovnitř přes otevřené okno. Bylo to příjemné probuzení. Pustil jsem se do opakování učiva, abych využil veškerý čas své samoty ve vlaku.

- O mých kamarádech -

Zatímco jsem byl na cestě do Prahy, tam už běžel život na plné obrátky. Až na jednoho člověka, samozřejmě Jakuba. Ten se ještě válel v posteli, když přál svému nejlepšímu kamarádovi k úspěchu u zkoušek. Samozřejmě hned, jak ho uvidí, mu řekne, v kolik vstával a že přesně tohle ho čeká alespoň pár dní po složení státnic. Zvedl se ze své postele v pokoji, kde byla ještě jedna postel. Jeho spolubydlící byl už ve škole, takže byl sám. A taky měl spolubydlící odjet domů, což mu vnuklo myšlenku, že si spojí postele, protože až se vrátí z oslavy, určitě nebude sám.

„To bude dneska den," uchechtl se. Oblékl se a hodil do sebe něco k snědku. Jakub toho moc doma neměl, takže snídal zbytky, co přinesl z večera, nic

jiného nebylo. Ještěže už to byly poslední dny, které v tom bytě tráví. Už ho čekala práce v mezinárodní bance… Ani nevím, která to je, nikdy o tom moc nemluvil. Když spořádal snídani a lá co dům dal, řekl si, že asi uklidí… Tahle myšlenka ho napadla jen proto, že večer očekával dívčí společnost.

Když začal uklízet, uvědomil si: „Sakra, ta holka bude nalámaná, tý bude jedno, jakej je tady bordel." Takže jen rychle zametl, pro případ válení se po zemi, spojil ty postele, tak nějak na oko ustlal, uklidil zbytky jídla na stole, ale s umytím se neobtěžoval, to napíše spolubydlícímu, než odjede. Jako vždy byl vyčůraný jako díra do sněhu, takže nic nového pod sluncem. Když už si myslel, že na nic nezapomněl, šel si ulevit na záchod.

Při příchodu na toaletu až zděšením vykřikl: „What the fuck?!" Vážně to bylo hrozný, na zemi flek od poslední kalby, když se netrefil do záchodu, a na prkýnko by si člověk nesedl ani přes kilo papíru. Samozřejmě že to musel hned vyfotit a ukázat mi, jak moc se těší, až vypadne. Plánovali jsme, že spolu budeme bydlet do doby, než si někdo někoho najde nebo než prostě bude chtít vypadnout. Záchod zamknul hned, jak vykonal svou nutnou potřebu, a klíč hodil za sebe tak, aby neviděl, kam dopadl.

„A je čas vyrazit, cílové místo na večer!" S radostí sebral z botníku klíčky od bytu a vyrazil do ulic.

Zatímco Kuba procházel každou hospodu a kluby, kde by mohli slavit, Lenka byla celá netrpělivá, jak dopadne moje zkouška. Hnědovlasá kráska s decentními brýlemi byla tak nervózní, když uklízela ve svém pokoji na koleji, jako by na zkoušku měla jít sama. Těšila se, až to budu mít za sebou a všichni to půjdeme ve velkém stylu oslavit. Byla nervózní, ale i přesto měla dobrou náladu, hlavně díky blížícímu se večeru. Přemýšlela, co bude dělat, než bude po zkoušce. Tak ji napadlo, že by mohla počkat na nádraží, než přijedu, a doprovodit mě do školy. Douklidila a šla se vykoupat. Vyžehlila si vlasy, což se mi obzvlášť zamlouvalo, hodila na sebe zelené tričko s řádným výstřihem, bílé tepláky se zelenými proužky po stranách a navoněla se svým nejoblíbenějším parfémem, stříbrnou Charlie. Jakmile byla sama se sebou spokojená, obula si nové sportovní tenisky a vyrazila na nádraží, aby stihla můj příjezd. I když předpokládala, že vlak bude mít zpoždění, nechtěla prošvihnout šanci na hezké překvapení.

Když se blížila dvanáctá hodina, podíval jsem se z okna a hned jsem věděl, kde jsem – Praha. Kupodivu jsem zůstal celou cestu ve vlaku sám, ale

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

byl jsem na sebe naštvaný, protože ani tak jsem celý čas nevyužil k učení. Asi po hodině jízdy mě začaly pálit oči, promnul jsem si je a hned nato otevřel, ale netrvalo dlouho a odložení skript na stoleček způsobilo, že jsem jednoduše usnul. Po probuzení na poslední půl hodinu nemělo cenu něco otevírat, tak jsem už jen rozjímal a čekal, až dorazím. Sbalil jsem všechny věci zpět do báglu a rozhrnul závěsy u kabinky. Ve vlaku jako by stále nikdo nebyl. Zvláštní. Vstal jsem, abych se protáhl, protože jsem celou cestu seděl a už mě z toho bolel zadek. Když už jsem viděl známé budovy a silnice, popadl jsem tašku a vyrazil směrem ke dveřím. Vlak přijížděl na nádraží, když jsem na nástupišti zahlédl krásnou holku, jak tam na někoho čeká. Vystoupil jsem z vlaku a světe div se, ta úžasná slečna míří ke mně. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že je to Lenka. Poznal jsem ji podle jejího krásného úsměvu, opravdu jí to slušelo. Vlasy jí nespoutaně vlály ve větru a celou dobu měla na tváři úsměv jen pro mě. Přiběhla, objala mě a povídá mi:

„Ahoooj, tak co, jaká byla cesta? Doufám, že ses učil, protože teď se učit už nebudeš!“ A to měla pravdu.

„Čauves!“ odpovídám na její přivítání. „Docela překvápko, že ses tu objevila už teď. Takže předpokládám, že se o mě budeš starat,“ říkám s úsměvem.

„To si piš, ať jsi do tří v klidu!“

Vyrazili jsme z nádraží rovnou do centra města a hledali nějaké posezení. Oběma naráz nám spočinuly oči na skvělé zahrádce s deštníky a květinami kolem celé terasy. Lenka mě vzala za ruku a hned mě tam odtáhla. Objednali jsme si na osvěžení kolu a minerálku a hned na mě začala sypat otázky, jak jsem se připravoval a jak to zvládám, že to musím udělat a vlastně to samé, co jsem si už vyslechl doma. Čas letěl nezastavitelně rychle a než jsme se nadáli, patnáctá hodina byla za dveřmi. Zaplatili jsme a upalovali do školy. Nedaleko od školy se se mnou Léňa rozloučila a popřála mi hodně štěstí.

Když jsem dorazil do školy, sevřel se mi žaludek. Padl na mě strach a obavy, co když to neudělám. „Teď už s tím stejně nic nezmůžu, takže to buď dám, anebo ne,“ povzbuzoval jsem se v duchu.

Zkoušku jsem nakonec neudělal, ale i přesto se šlo slavit. Konec školy, no ne? Byl jsem rozhodnutý, že znovu celý teror absolvovat nehodlám.

- Oslava -

Kuba vybral ten nejlepší podnik, který by si mohl chlap přát, navíc tam měl vystupovat můj spolužák ze střední školy, a to jsme si nemohli nechat ujít. Šla s námi samozřejmě i Lenka, ta se holt musela podřídit, anebo nejít. Nechci si fandit, ale vzhledem k tomu, že se šlo „slavit" kvůli mně, tak samozřejmě zatnula zuby a šla se bavit s námi. Při vstupu do klubu se moje i Kubovy oči rozzářily, ale Lenčina tvář jako by najednou pocítila silnější gravitaci.

„Ale co, alespoň bude sranda, když budu vypadat, že jsem na holky!" řekla z ničeho nic a odlehčila situaci smíchem. Popadla nás, zatáhla k baru a vykřikla: „Tak se hněte, přeci nebudeme na suchu!"

Všude kolem nás tancovaly slečny v erotickém prádle, ale i bez něho. Obsluha nahoře bez chodila okolo nás s podnosy, každou chvíli jim někdo za tanga zastrčil bankovky všelijakých hodnot. Jakmile jsme si objednali, přišla za námi jedna ze spoře oděných dam a povídá:

„Když vezmete tady tu vaši kamarádku, tak vám dám slevu na taneček!" a svůdnými pohledy nás všechny, včetně Lenky, sjela očima. Tak jsme jí řekli, že tak za hodinku bychom do toho šli. Řekla nám, kde se sejdeme, odešla s úsměvem na tváři, při otočce hodila vlasy a mrkla na Lenku.

„Asi se jí líbíš, hele!" křičím na ni skrz ten hluk.

„Hm," odvětila mi, sjela ji pohledem a odvrátila zrak zpět ke svému narudlému drinku, který dostala od barmana jako pozornost. Zřejmě jsem se spletl, že by si to užívala, ale v tu chvíli mi to bylo jedno.

Pařilo se do brzkého rána, nakonec jsme po dvou hodinách odešli a přesunuli se někam, kde se to nehemžilo tolika nahými těly. Přeci jen jsme si chtěli užít společné zážitky.

Druhý den ráno bylo děsný, měl jsem bolehlav, jaký jsem v životě nezažil, ale jedno překvapení mě přeci jen čekalo, Lenka ležela vedle mě. Bylo to hezké, ale nedokázal jsem si představit, že bychom spolu chodili. Bál jsem se, že bychom ztratili naše suprové kamarádství. Hned, jak to bylo možné, jsme si řekli, že to byla jen oslava a nebudeme nic měnit. Alespoň prozatím.

- Po prázdninách -

Jakub i Lenka po prázdninách nastoupili do nových zaměstnání. Zatímco Jakuba přijali v Komerční bance, Lenka se stala učitelkou. Já, jako správný IT geek, jsem pracoval už během studií v celosvětové telekomunikační firmě. Bydlení jsme měli taky skvěle zařízené. Všichni tři jsme bydleli v pronajatém bytě dohromady, takže se mohl začít žít život, na který jsme se údajně připravovali.

První pracovní den nebyl zrovna takový, jak si ho Lenka s Jakubem představovali. Přes den byla tma jako v noci a kapky deště byly hlasitější než samotné hřmění. Při takovém počasí se člověku ani nechtělo vstávat. Kdyby nikdo z nás nemusel do práce, všichni se válíme v posteli. Bohužel povinnosti čekaly na každého z nás. Sedli jsme si ke kulatému stolku s rozviklanýma nohama a otráveně čekali na uvaření vody na čaj. Vážně, nikomu se nechtělo vůbec nic dělat. Lenka vstala od stolu a přešla k lince, protože už slyšela, jak v konvici vře voda, ale kdybych nevěděl, že je to konvice, řekl bych, že to je bouřka. Udělala sobě kapučíno, Kubovi kafe a nakonec mně ovocný čaj.

Tak nějak jsme neměli nic k jídlu, takže jsme si snídani potom museli koupit cestou do práce. Dopili jsme svoje ranní šálky a já s Lenkou jsme se šli obléct, Kuba měl zvyk oblékat se hned, jak vstane, jen my dva jsme tam seděli v nočním úboru, já v pyžamu a Lenka v takové sexy košilce. Trochu mě uváděla do rozpaků, proto jsem do sebe čaj doslova nalil. Samozřejmě jsem se opařil, ale nadávat jsem mohl akorát sám sobě. Šel jsem se raději obléct. Stejně jsem pořád měl oči upřené na její krásné tělo. Kuba si dělal věčně srandu, jako bychom spolu s Lenkou něco měli, ale my jsme byli možná raději slepí.

„Mákněte, nebudu tady čekat věčně, ještěže vás není slyšet."

„Ty jsi blbej, viď?" osočila se Lenka. A Kuba se jen zasmál.

Cestou jsme se zastavili v pekárně a koupili si snídani, na kterou jsme se všichni těšili. Lenka si dala tvarohový šáteček a my s Kubou čokoládové koblihy, byly fakt výborné. Skoro jsme litovali, že musíme z pekárny odejít. Počasí bylo úmorné. U metra jsme se rozdělili a každý šel do své práce.

Když jsem v práci přišel ke svému stolu do svého koutku, připadal jsem si jak v americkém filmu. Tři stěny, počítač a hromada papírů. No, alespoň jsem měl klid. Vtom mám pocit, že za mnou někdo stojí. Otočím se, ale

nikdo tam nebyl, jen stín od nedaleké květiny. Tak se vracím ke stolu zpět a spouštím počítač. Ale v tu chvíli už za mnou opravdu někdo stojí. Otočím se, a koho nevidím, šéfík.

„A vy jste kdo?“

„Dobrý den, jsem nový zaměstnanec, Martin Špatenka, starám se o database marketing.“

„Jo, ten zelenáč, tak to se u mě za deset minut stav pro nějakej materiál, ať se nenudíš. A vítám tě tady u nás,“ s úsměvem mi potřásl rukou.

Byl to takový vazoun, spíš tlustý, ale šel z něj respekt. Byl to šéf mého oddělení, které se staralo o potenciální zákazníky.

Když jsem se vrátil s materiálem do svého koutku, nemohl jsem si nevšimnout jedné zvláštní události na internetu, která byla nějak strašně složitě popsána jako fyzikální jev, prostě silná bouřka. Mraky se shlukly do takového nepravidelného kruhu a ve vnitřní části kruhu těch mraků byla silná bouře. Tyhle bouřkové mraky byly naštěstí nad polem, kde nikdo nebyl, protože každý blesk, který udeřil, padl vždy až na zem, takže bylo velké štěstí, že to nebylo v nějakém městě nebo vesnici. Podíval jsem se trošku dál, protože mě z nějakého důvodu zajímalo, jak je možné, že ten kruh mraků urazil cestu v jednom směru v perfektní přímce a v podstatě během dvaceti sekund se rozplynul. Zvláštní, to mraky normálně nedělají, pomyslel jsem si. Ale hodil jsem to za hlavu a pokračoval ve svém vytváření selection listů pro externí call centra a pro potřeby interních analýz.

Po práci jsem byl značně vyčerpaný. Ne že bych ze sebe vydal tolik síly, ale spíše mi nuda ubrala tolik sil, že jsem se těšil do postele. Venku pořád pršelo, i když už neburácely hromy a blesky. Stále to na náladě nepřidalo. Když jsem vyšel ven, překvapilo mě, jaké bylo dusno. Z nebe padaly provazy, ale jako bych byl znovu na pláži v Chorvatsku a snažil se usnout ve stanu ve čtyřicetistupňovém horku. Vyrazil jsem domů, abych si sbalil věci do posilovny, kde jsem se měl sejít s Kubou. Po příchodu domů jsem zaznamenal značné smradlavé dusno v našem bytě, tak jsem otevřel okna na větračku. Cestou do posilovny se nestalo nic zvláštního, až na jednoho staříka, který stál v temné uličce a mumlal si něco pro sebe. Vypadal fakt zvláštně, tak jsem zrychlil, protože jsem nestál o kudlu v zádech. Bůh ví, co to bylo zač a kolik jich tam bylo. Dorazil jsem do posilovny a už z dálky jsem viděl, že na mě Kuba už čeká.

„Tak co, jak bylo? Cos dělal?“ ptá se mě Kuba.

Podívám se na něj znuděně. „Jako vždycky, bylo to v pohodě, ale celkem nuda. Musíme se rozhýbat, jinak chcípnu.“

„Moje řeč, já to taky neměl zrovna dvakrát zábavný,“ přitakal mi a vyrazili jsme dovnitř. Fakt jsme se zničili a teď už jsme měli důvod být unavení. Vyrazili jsme domů skrze závěsy vody a pro změnu byla zase zima, nebo spíš bylo vlhko tak velké, že nám ochlazovalo těla a dávalo nám ledový pocit zimy.

Když jsme dorazili domů, Lenka tam už byla a překvapení pro nás bylo, když jsme měli teplou večeři na stole. Sice to nebylo domácí jídlo ale čínské nudle s nějakou masovou směsí, ale bylo to to pravé ořechové pro naše prázdné žaludky. Spokojeně jsme se natáhli a ve vteřině byli všichni tuzí.

Druhé ráno nebylo tak pohodové jako předešlé, voda se nevařila, snídaně nebyla, i když ta nebyla ani včera, všichni pospíchali, aby stihli dorazit včas do práce. Už to nebyla taková pohodička. Hlavně ten stereotyp. Každé ráno probíhalo úplně stejně. Pořád dokola, jak u blbých. Když jsme se konečně propracovali až k víkendu, všichni jsme rádi vyrazili zpátky k rodičům na odpočinek.

- Návrat domů na víkend -

Cesta zpátky probíhala v obzvláště dobré náladě. Seděli jsme ve vlaku a všichni se spokojeně usmívali.

„Co budete dělat celý víkend?“ ptám se jich.

„Půjde se pařit, co by se dělalo? Půjdeš taky, ne?“ odpoví Kuba.

„Ani ne hele, radši si odpočinu hezky doma a pořádně se nadlábnu normálního jídla, chápeš ne?“ odpovídám s úsměvem.

„A co ty, půjdeme zapařit?“ ptá Kuba se Lenky.

„No půjdu, ale ne s tebou.“ A také se usmívá. Možná se směje, bůh ví.

Když jsem dorazil domů, všichni byli zklamaní, že jsem neúspěšně dokončil studium, ale nedali to na sobě znát. Hned po příchodu jsem se mohl naládovat pořádným jídlem od maminky. Prostě od ní je vždy všechno perfektní. Ale ostatně takhle to cítí každý od vlastních rodičů, protože to mají od narození a jsou na všechno zvyklí. Nedokážete si představit, jak jsem se

těšil na svou postýlku. To byla snad první věc, co jsem udělal, lehnul si a prožil takový ten pocit. Znáte to, dolehnete a uvolníte celé tělo, v tu chvíli cítíte, jak se příjemně roztahuje páteř a ta vůně domova… Prostě ráj. Sem se mi bude vracet vždycky snadno.

* * *

Druhý den jsem zabrouzdal na internetu do větších podrobností o té bouřce. Zjistilo se, že blesky, které dopadaly na stejné místo, spálily vše v okruhu metru, ale nic víc. Jako by je pohltil nějaký vodič a zavedl ho přímo do země jako hromosvod. Naštěstí se nikomu nic nestalo ani potom, takže více informací jsem se už nedozvěděl. Jako by to vůbec nebylo divné. Problém byl, že mi to nedalo klid, přemýšlel jsem nad tím celý den. Zkusil jsem najít podobné události i jinde ve světě, něco, co bylo nevysvětlitelné a nikdo to moc neřešil. Našel jsem hromadu takových událostí. A hodně se jich soustředilo kolem bermudského trojúhelníku. Takže se to smetlo jednou větou, a to, že za to může záhadný bermudský trojúhelník.

„Nesmysl," pomyslel jsem si, „to bude určitě výsledek nějakých tajných experimentů, jak ovlivňovat počasí nebo něco podobného."

Když jsem se pak zamyslel, uvědomil jsem si, jak bláznivé to bylo vůbec na něco takového pomyslet. Zavřel jsem to a šel jsem si vyběhat konspirační teorie z hlavy.

Víkend uběhl, jako kdyby žádný nebyl, a už se jelo zase do Prahy.

- Zpátky do práce -

Po příjezdu do bytu to nebylo úplně ideální. Jak to nazvat slušně, bordel. Tak jsme začali uklízet… Horší než na koleji to teda nebylo, ale fakt se mi uklízet nechtělo…

Jakmile jsem byl zase v Praze, vzpomněl jsem si na ty události a začalo mi to strašně vrtat hlavou. Jakou mají příčinu všechny ty jevy? Nikdo to nedokáže vysvětlit jasně a stručně. Hromada vědců v diskuzích hovoří o těchto problémech, ale nikdo se nikdy nikam nedostane. Názory jsou tak odlišné,

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

že se z toho nedá udělat celistvý obraz. Navíc vždycky, když už se to někam dostává, celé vlákno diskuze se najednou utne a přestane se o tom mluvit. To mě víc a víc nutí myslet si, že za tím stojí někdo vlivný nebo nedej bože armáda. Známe to z amerických filmů, ne? Klasika. Tak jsem zabrouzdal po internetu, zkoušel jsem hledat něco ve smyslu ovládání počasí. A co jsem nenašel – HAARP kontrola a ovládání mysli. Několik diskuzí a taky videí. Samozřejmě jsem si je hned začal pouštět. Tato hračička by mohla být schopná třeba vyvolat výbuch sopky nebo by se tím daly sledovat podzemní chodby. Neuvěřitelné. Co s tím zmůžu? Nic. Ještě dalších pár hodin jsem hledal na internetu odpovědi na mé otázky, ale nic víc jsem nezjistil. Když jsem přestal hledat a šel jsem si lehnout, zamyslel jsem se nad tím vším, co jsem se dozvěděl. Došlo mi, že i kdyby HAARP dokázal ovládat počasí, tak by přeci nedokázal namířit blesk do jednoho místa v několikanásobném úderu. Mířilo to jakoby pod zem, anebo opačně? Ze země do nebe? To by chtělo zjistit, jak by bylo něco takového možné… A najednou jsem byl tuhý jak špalek.

* * *

Další den jsem šel zase do práce. Cestou jsem potkal divného člověka, který jako by na mne čekal. Když jsem ho míjel, vykročil, přitáhl si mě k sobě a řekl:

„Přestaň s tím, nebo se stane něco hrozného!“

Podíval jsem se na něj tázavým pohledem a zeptal se: „Co tím myslíte?“

Zvedl hlavu a já mu viděl do tváře, jestli se tomu dalo tak říct. Oči měl bílé, takže byl určitě slepý, a tvář zjizvenou takovým způsobem, který jsem jakživ nespatřil. Vypadal jako pořezaný od nože, ale rány nebyly čisté, spíš takové jako vlákno vlny, celé rozčepýřené. Jeho zranění mi připomněla film Hvězdná pěchota, kde byly vesmírné lodě odstřelované brouky, a ta plazma, která je zasáhla, udělala přesně takovou ránu, jakou měl ten starý člověk na obličeji.

„Nedělej to, prosím!“ Odstrčil mě od sebe div jsem nespadl a začal utíkat, tak jsem se vydal za ním, ale ve chvíli, kdy zaběhl za roh, najednou byl pryč. Jak to udělal a co tím myslel, že se stane něco hrozného? Přemýšlel jsem nad tím celou cestu do práce a chvílemi jsem měl i strach, abych ho už nepotkal.